

Račje jajčice.

Zjutraj rano je vstala stara Lenka, izbrala temno samotno mesto v kurniku, položila v torbo, napolneno z mehkim senom 13 jajec in posadila kókljo na-nje. Ker se je še le komaj danilo, zato stara Lenka ni razložila, da je bilo trinajsto jajce zelenkasto in drobnejše nego li druga. Kura sedi pridno in greje jajca. Skoči nazobat se zrnja in napit se hladne vode — in potlej zopet na gnezdo, pa še movsa se revica. In kako je postala srdita! Kokôče, kavsa in še petelina ne pusti blizu, da-si ta silno zvédavo gleda, kaj da počne ona ondu v temnem kotu. Kura presedí tedne tri in iz jajec se začnó piščeta izključavati; jeden za drugim prebode s kljunčekom lupinico, skoči vên, otrese se in začne tékati, z nožicama prah razgrébatí in črvičke pobirati.

Naposled se izkljuje tudi pišče iz zelenkastega jajčeka. In kako čudna je ta živalca! Okroglasta, mahnata, rumenkasta, s kratkima nožicama in širokim noskom. „Čudno pišče sem dobila,“ misli si kura, „a kljuje in hodi po naše, samo nòsek ima širok, nožici kratki in nekake pečice med prsti.“ Čudi se kura svojemu pišku, ali vendar, naj bo kakoršen hoče, sinek je njen, in ljubi ga in varuje takisto kakor druge. In ko zagleda jastreba, razpustí perje in široko stegne široki peroti in kliče pód-se vse svoje piške, ne gledajoč na noge.

Kura začne učiti svoje piške, kako se izkopávajo črvički iz zemlje ter pelje vso svojo družino na breg ob ribnjaku. Tu je črvov več in tudi zemlja je mehkejša. Ali glej! kakor hitro ugleda kratkonoga piška vodo, takój se spustí va-njo. Kura kokôče, maha s perotima, zaganja se k vodi; tudi druge piške se ustrašijo: bežé, tékajo sèm ter tjà, čivkajo in jeden petelinček iz samega strahú puhne celó na klop, ki je stala pri ribnjaku, stegne vratak in prvič v svojem življenji zapoje z zamolklim glasom „ki-ki-ri-ki! joj brat se topí!“ Ali brat ni utonil, nego veselo in lahko, kakor kak šopek pavole, plaval je po vodi, grabèč vódo s svojima širokima, s plavno pečico prepreženima nožicama. Na kokošji vrišč priletí stara Lenka iz hiše in ko ugleda, kaj se godi, zavpije: „O za božjo voljo, poglej nu! položila sem nevedoma račje jajčice pod kókljo.“

Kura se je še zmirom zaganjala k ribnjaku, in le s silo so jo morali pognati od njega.

A. K.

Slepec.

V temen préhod posadili so slepca z gorečo baklo v roci; držal jo je in svetil vsem, a sam je bil v temoti. — Otroci moji! kadar kateri doraste izmed vas, imajoč polhen zaklad lepih nauk v sebi, in jih želi tudi drugim podeliti, takrat imejte tega slepega človeka dobrovoljno podobnost v spominu.

—kl—